

v d ů v o d e c h :

Odvolání obžalovaného jest odůvodněno, pokud směřuje proti výroku o ztrátě práva volebního. Také zákon ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., který zde přichází v úvahu, ustanovuje, že z práva, voliti, jsou vyloučeni, kdož byli odsouzeni pro takový zločin anebo takový přečin anebo přestupek, pro který podle p l a t n ý c h u s t a n o v e n í n a s t á v á ztráta práva volebního do obcí; při přestupku §u 477 tr. zák. však ani dle trestního zákona ani dle novely z 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. ani dle jiných zákonů není ztráta práva volebního jako následek odsouzení stanovena a nemůže býti proto při něm vyslovena, i když splněna jest d a l š í podmínka pro tento výrok, v zákoně stanovená, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Nejsou-li dány zákonné podmínky tohoto výroku, byla ztráta práva volebního vyslovena neoprávněně; bylo proto odůvodněnému odvolání obžalovaného v tomto směru vyhověti a dotýčný výrok nalézacího soudu zrušiti.

Čís. 1138.

Ustanovení §u 222 tr. ř. nevylučuje, by napotom nebyly podány nové průvodní návrhy.

Pokud víze stranu výslovně nebo konkludentním činem projevený souhlas se čtením svědeckých výpovědí.

(Rozh. ze dne 27. února 1923, Kr I 52/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném sezení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 14. prosince 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle podle §u 152 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

V obžalovacím spisu bylo navrženo, by byla za svědkyni ku hlavnímu přelíčení předvolána Božena Ž-ová, a aby čteny byly osobní výkazy obviněného, trestní oznámení a nález soudního lékaře, svolí-li obžalovaný, též posudek soudního lékaře a protokoly svědků F. H-a, V. Č-a, St. A-a a P. Ž-a, jinak by svědkové ti byli předvoláni. Obžalovaný podal proti obžalovacímu spisu námitky, ve kterých dovozoval, že obžaloba není odůvodněna v události, které se sama dovolává; v námitkách těch neprohlásil obžalovaný, že nesouhlasí se čtením shora naznačených spisů řízení přípravného; také konečný návrh námitek zněl jen v ten smysl, aby vrchní zemský soud obžalobu zamítl, jí nevyhověl a řízení zastavil. Vrchní zemský soud dal obžalobě místo a uvedl v důvodech svého nálezu, že, popírá-li obžalovaný vinu a namítá-li svědkům nevěrohodnost, přísluší soudu nalézacímu, by dotýčné okolnosti vzal v úvahu. Návrhů ve smyslu §u 222 tr. ř. obžalovaný před hlavním přelíčením nepodal. Při hlavním přelíčení obhájce obžalovaného, ohradiv se proti čtení protokolů, trval na osobním vypořechu svědků, navrhl slyšení svědků Be-

dřicha a Aloisa (Rudolfa) C-a o tom, že svědkyně Ž-ová sama upadla na zemi a že ji neuhodil obžalovaný, a navrhl předvolání znalce, který by se vyjádřil o druhu poranění Ž-ové. Návrh byl zamítnut mezitímním usnesením nalézacího soudu s odůvodněním, že návrh na osobní slyšení svědků měl být učiněn dříve a nikoli teprve při hlavním přelíčení, dále, že svědci, jichž protokoly nejsou v obžalobě navrženy ku čtení, mají být slyšeni o negativním výsledku, což však soud dostatečně zjistil průvodním řízením, a konečně že svědkyně byla prohlédnuta soudním lékařem, o jehož nálezu a posudku není tvrzeno, že obsahuje odpor, takže zde není důvodu, by byla znovu znalcem prohlédnuta. Pro zamítnutí onoho návrhu uplatňuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti dle čis. 4 Šu 281 tr. ř. Vývody stížnosti nejsou vlastně provedením uvedené výtky, nedoličující nesprávnost stanovisek zaujatých soudem nalézacím v napadeném nálezu. Nehledě však ani k tomu, není odpor zmateční stížnosti proti mezitímnímu nálezu ani věcně odůvodněn. Nelze sice souhlasit s odůvodněním mezitímního nálezu, pokud v něm zdá se pronikati náhled, že návrh na osobní slyšení svědků byl opožděn a z tohoto důvodu nepřijatelným. Byť předpisoval § 222 tr. ř., aby bylo předsedovi v čas ohlášeno, chce-li některá ze stran navrhnouti obeslání svědků nebo znalců, kteří nemají být předvoláni již podle obžalovacího spisu nebo podle vyřízení námitek proti němu, při čemž je patrné z druhého odstavce tohoto §u, že návrh má být ohlášen v takové době, by bylo předsedovi možno zachovati lhůtu v této stati zákona uvedenou, je přece účelem tohoto předpisu pouze zabrániti, by ta neb ona ze stran nepřekvapila odpůrce při hlavním přelíčení novými průvodními prostředky a nezbavila ho tak možnosti, připravit se na svou účast při provádění důkazů. Zásada ústnosti a bezprostřednosti však předpisem §u 222 tr. ř. omezení nedoznala, tím méně možno mluvit o vyloučení strany s průvodními nebo vývodními návrhy, neohlášenými ve lhůtě §u 222. To je jasně patrné z druhého odstavce §u 225 tr. ř., dle něhož mohou návrhy být při hlavním přelíčení obnoveny, i když návrh, před hlavním přelíčením podaný, byl radní komorou zamítnut. Tím méně může tedy být v pochybnost brána formelní přípustnost nových návrhů průvodních při hlavním přelíčení. Pokud tudíž mezitímní nálezn pokládá vývodní návrh na osobní předvolání průvodních svědků (H-a, Č-a a A-a) za opožděný, arci by neobstál. Než věcně je nálezn ve shodě se zákonem a neporušuje tudíž zásady §u 3 tr. ř. Shora již bylo uvedeno, že žalovaný, jenž ze spisu obžalovacího zvěděl, že státní zástupce navrhuje, by protokoly svědků právě jmenovaných jakož i posudek soudního lékaře byly přečteny, svolí-li obžalovaný, jinak aby byli předvoláni, v této příčině proti spisu obžalovacímu a jeho návrhům se neohradil a že do hlavního přelíčení neprojevil, že nesvoluje ku přečtení svědeckých protokolů a lékařského posudku. Toto chování se obžalovaného nemůže být vykládáno jinak než jako mlčky projevený souhlas s tím, by ku hlavnímu přelíčení svědkové H., A. a Č. a soudní znalec voláni nebyli, nýbrž aby při něm přečteny byly pouze protokoly o jejich výpovědích. Vzešly tu tedy zákonné předpoklady čisla 4 §u 252 tr. ř. Arci nedalo by se se zásadami, ovládajícími trestní řízení, srovnati stanovisko, že souhlas s přečtením protokolu, ať výslovně ať konkludentně projevený, víze

stranu za všech okolností a neodvolatelně. S druhé strany nutí však zřetel k požadavkům procesní hospodárnosti a v řadě trestním zřejmě projevená snaha po udržení souvislosti zahájeného již hlavního přelíčení (§ 273 a násl.) k omezení práva strany, odvolati onen souhlas na případy, kdy výsledky jednání při hlavním přelíčení vyvolaly potřebu přesnějšího vyšetření pravdy materiální, než je možná na základě pouhých protokolů, kdy tedy při návrhu na osobní slyšení svědků již vyslechnutých jde v podstatě spíše o výsledky řízení vyvolaný další návrh průvodní nebo vývodní. A takové podmínky tu právě nebylo. Návrh na osobní slyšení svědků H-a, Č-a a A-a nebyl při hlavním přelíčení navrhovatelem vůbec ničím odůvodněn a výsledky jednání při hlavním přelíčení nevynesly až do podání návrhu na jevo nic nového, co by bylo mohlo ospravedlniti na straně navrhovatelově odvolání vysloveného souhlasu s přečtením protokolů.

Čís. 1139.

Není třeba, by zpronevěra byla spáchána ze ziskuchtivosti. Dání svěřené věci do zástavy jest zpronevěrou. Zástavní věřitel, jemuž byla dána svěřená věc v zástavu, není podílníkem na zpronevěře, dověděl-li se o závadném původu věci teprve poté, kdy mu již byla dána v zástavu a zdráhal-li se přes to zastavenou věc oprávněnému vydati.

(Rozh. ze dne 1. března 1923, Kr I 118/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Anny J-ové do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. října 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., vyhověl však zmateční stížnosti Marie P-ové do téhož rozsudku, zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovanou z obžaloby pro zločin zpronevěry dle §u 183 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované Anny J-ové, dovolávající se zmatku dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., jest bezdůvodna. Skutková povaha zpronevěry dle §u 183 tr. zák. nevyžaduje ziskuchtivosti. Stačí vědomí pachatele, že věc, jemu svěřenou, protiprávně zadržuje nebo si přivlastňuje. Toto zadržetí a přivlastnění si svěřených věcí dáno jest u stěžovatelky tím, že věci, svěřené jí Bronislavou M-ovou, odevzdala Růženě D-ové, by je zastavila. Byť i Anna J-ová, což ostatně v rozsudku bezpečně zjištěno není, čítala s tím, že D-ová věci, jí odevzdané, jen na krátkou dobu zastaví, nebyla s to, by je M-ové přes její opětne naléhání vrátila. I tímto postupem naložila s věcmi, jí svěřenými, tak, jak jimi naložiti smí toliko jich vlastník. Vydala je D-ové s vědomím, že tato poskytne na nich Marii P-ové věcné právo, by se z nich, kdyby D-ová včas nezaplatila, dle §u 447 obč. zák. sama hojila. Naděje stěžovatelky, že jí v krátké poměrně době svěřené věci D-ovou budou vráceny, přichází již jen v úvahu s hlediska náhrady škody při zločinu zpronevěry, jehož